

PREMIJERA 'SESTRA ANGELICA' I 'GIANNI SCHICCHI' OPERE SPLITSKOG HNK-a

Put u raj popločan je dobrim pjevanjem - prizor iz Puccinijeve melodrame 'Sestra Angelike'

MATKO BILJAK

U uspjelom diptihu na završetku opere sezone svoj prilog dali su dirigent Repušić, redatelj Sparvoli, solisti predvođeni Fijačko, Surianom i Mužekom, te zbor i orkestar

PIŠE IGOR BREŠAN

Splitske dvije trećine popularnog opernog triptiha Giacomo Puccinija, karakterom različite jednočinke koje, istina, povezuje autorski rukopis i gledanje na smrt, apsolutno su mogle zadovoljiti ljubitelje opere na trećoj ovosezonskoj premijeri. Usprkos sugestijama skladatelja da je riječ o cjelini, praksa ga je nerijetko demantirala, šarmantni Schicchi "paricu" je često bezrazložno dobivao i u Leoncavalu, a na splitskoj pozornici u "Carmini Burani". Zavodnik iz Luccae stvari je postavio tako da mu je drugi dio, prvi put izveden na splitskoj pozornici, mistična i delikatna partitura duše, impresionistička glazba, a "Gianni Schicchi" burleska, delikatne izmjene tempa u kojoj su svi jednako važni, anticipacija neoklasicizma.

Tako je i dirigent Ivan Repušić melodrami ostavio prozračnost i decentnost, podcrtavajući proživljavanja i emocije vješto izbjegavajući da sve podleđe latentnoj sentimentalnosti,

pa time i neuvjerljivosti. Drugoj, nadahnutom spoju glazbe i teksta, osigurao je okvir farse, preciznošću zbog hodograma upada, odnosno brzih i vrc-kavih izmjena dijaloga, tipujućih na duhovitu orkestraciju i scensku lepršavost.

Pouzdan solisti i zbor

Dakako, imao je puno razumijevanje i istomišljenika u redatelju Fabiju Sparvoliju, gostu iz Italije, koji je samostansku skrušenost osigurao statikom u kojoj pokret viška ne vodi dobru, a ostatak kinematikom kakvu poznaje nijemi film ili situacija Nušićevih ostavinskih kalkulacija.

I kako to obično nije slučaj, ovoga je puta bilo zadovoljstvo, po okončanju igre pozdraviti aktere komplimentima iskrenosti i vjerodostojnosti, a ne lamentirati tumačenjem općih mjesta, povjesnicom i svjetlim paralelama, a sve da bi se zapravo zataškala bit. U "Sestri Angeliki" sve je bilo podređeno sjajnoj Valentini Fijačko, eteričnoj i mističnoj, raspetoj situacijom, čista glasa i zavidna volumena koji je dominirao i onda kad mu je emocijama komprimirani zvuk orkestra, koji očito obožava Puccinija, odnosno talijanski kasnoromantični i veristički repertoar, mogao zaprijetiti.

Žana Marenić-Bučević (K. neginja) bila je nešto manje moćna, recimo čujna, zbog prilagodbe niskim lagama, no izuzetno scenična, markantna držanja i geste koja je promovirala samostansku kon-

templativnost. Davorka Horvat (Predstojnica samostana) manje se dopala od Ane Lice (Sestra Genovieffa), no objema se može izraziti divljenje za transformacije od skrušenosti u Angeliki, do karikature tražene u Schicchiju (Ciesca i Nella). Prvi se dio s razlogom oslonio na brojne pjevače, na mladost s Akademije koja obećava i potencijal iz zbora koji ne može omanuti.

Giorgio Surian je briljirao kao Gianni Schicchi. Jednostavno duhovit, pun sprdnje, sa zahtjevnom, no zahvalnom ulogom koju je glumački iscizelirao do savršenstva registri-ma koji su naratorom srednjovjekovne firentinske razglednice. Grubijan meka srca kad mu je kćerka Laurette u pitanju, zamoljen od obitelji koja je nezadovoljna oporukom, prurušen u Buosa zloupotrebljava povjerenje i sačinjava novu, po svojoj mjeri.

Punim plućima disao je i sjajni Tomislav Mužek (Rinuccio), a Terezija Kusanović (Zita) ostvarila je ludu ulogu, potvrđujući da joj je upravo ovakav izraz blizak i poligon za umjetničku kreaciju. Tonči Banov (Spineluccio, liječnik) i napose Sveto Matošić Komnenović (Gherardo) svojim su smislom za humor i manjrom začini predstavu te kumovali ozračju u kojemu gotovo i nije bilo slabog mjesta. Tamara Franetović Felbinger bila je slabija od spomenutih, no vječna arija "Mio babbino caro" i pjevački eho iz gledališta i ne mare za dublje analize.

Fijačko

•• Žrtva konvencija i zadržtosti, Valentina Fijačko bila je nadasve uvjerljiva u stanjima u koja je zapadala, od radosti oproštaja sa životom i želje za smrću, jer nastavak bez oduzeta joj djeteta nema smisla, do čudotvornog i očajničkog nastojanja za zajedništvom na nebu kao jedinim mogućim rješenjem.

Kostimi

•• Dva pristupa scenografkinje Vesne Režić nisu ponudila vizualnu senzaciju, geometrija i minimalizam prvog dijela bili su efektivniji od klasičke i nastavka. Oblikovatelj svjetla Srđan Barbarić mogao se i bolje umjetnički iskazati, napose u prvom dijelu, a kostimografija Dženise Pecotić bila je obična, no moguće je i ta podređenost pridonijela da se okrenemo suštini, Puccinijevoj inventivnosti i odličnim tumačima.